

תפ"ח (תל אביב) 42094-10-14 - מדינת ישראל נ' אברהם קשת (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (תל אביב) 42094-10-14 - מדינת ישראל נ' אברהם קשת (עציר) - הובא באמצעות שבס, תק-מח
{;p.IDHidden{display:none ;" (25/06/2017)34668 ,(2)2017

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 42094-10-14 מדינת ישראל נ' קשת (עציר) 25 יוני 2017

בפני כב' השופטת מרים דיסקין, אב"ד כב' השופט רענן בן-יוסף כב' השופט ציון קאפח	
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ניצן שפיר
נגד	
הנאשם	אברהם קשת (עציר) - הובא באמצעות שב"ס ע"י ב"כ עו"ד אורית רוט

גזר דין

איסור פרסום

כאמור בהחלטה מיום 12.06.17, מוצא בזה צו האוסר פרסום פרטי המתלונן ובני משפחתו או כל פרט היכול להביא לזיהויים. כן נאסר בזה פרסום תוכן תסקיר נפגע העבירה ועדותו מיום 12.06.17 בבית המשפט.

לבקשת עד האופי מטעם הנאשם, עו"ד י.ש, נאסרים בזה פרסום שמו ותוכן עדותו.

מאחר והשמות אינם מופיעים בגזר הדין אנו מתירים את פרסום גזר הדין, למעט הפרק שעניינו בתסקיר נפגע עבירה.

ההרשעה

בתום שמיעת ראיות הורשע הנאשם בעבירות שעניינן ניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") וחבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 ו-335 (א) לחוק.

היום עומד הוא ליתן את הדין על מעשה העבירה הנפשע, האכזרי ומעורר הבעתה שביצע, בו ניסה ליטול את חייו של א.צ. - רעו וחברו הקרוב במשך שנים ארוכות (להלן: "**המתלונן**"), כשהתנפל עליו, שיסף את

גרוננו בסכין והמשיך ודקר אותו בכול חלקי גופו בכוונה לגרום למותו.

וכך אירעו הדברים:

ביום 12.10.2014, בשעת ערב, הגיע הנאשם לדירת המתלונן ללא תיאום מוקדם וכשהוא מצויד בגז מדמיע. בתחילה התנהלו הדברים על מי מנוחות - שניהם הקשיבו למוזיקה, עישנו סם ושוחחו על דא ועל הא. שעה לאחר מכן, ביקש הנאשם מהמתלונן להחליף עמו במקומות הישיבה, כך שהמתלונן ישב על כיסא והנאשם על ספה. בחלוף כדקה נעמד הנאשם מאחורי גבו של המתלונן, שלף סכין ולפתע התנפל עליו ושיסף את גרוננו וגרם לו לחתך רוחבי בצווארו. בתגובה, הסיט המתלונן את ידו של הנאשם האוחזת בסכין ושניהם נפלו ארצה והחלו להיאבק ביניהם, כשכול אותה עת המשיך הנאשם לדקור את המתלונן בגופו בעודו מתחנן על חייו.

בשלב מסוים חדל הנאשם מתקיפת המתלונן, השניים קמו, ואז, ריסס הנאשם את המתלונן בגז המדמיע שנשא עמו. המתלונן ניסה להימלט על נפשו, הגיע לדלת הדירה כשהוא זועק לעזרה ופתח את הדלת. אולם הנאשם לא הרפה, הדביק את המתלונן והמשיך לדקור אותו בגופו, בכוונה לגרום למותו, כול זאת כשהמתלונן שרוע על גבו, מנסה להתגונן וצועק "הצילו, הוא הורג אותי". עובר אורח ששמע את זעקותיו, נכנס בריצה לבניין, ראה את הנאשם דוקר את המתלונן בפתח הדירה וצעק לעברו לעזוב את הסכין. בתגובה, זרק הנאשם את הסכין ונמלט לאחד החדרים בדירה. עובר האורח הוציא את המתלונן מהדירה לרחוב, טיפל בפצעיו והזעיק את המשטרה.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן חבלות חמורות בכול חלקי גופו כמפורט להלן: חתך רוחבי בצוואר, חתך בשכמה השמאלית וזרוע ימין, חתך בגב ימני תחתון ובבית החזה מימין בגובה צלעות תחתונות שגרמו לחזה אוויר, קרע בסרעפת, חתך בכבד ושבר בצלע.

המתלונן אושפז ל- 8 ימים, עבר ניתוח לתיקון הקרע בסרעפת והכנסת נקז אוויר.

בנוסף, גרם הנאשם למתלונן חתכים בכף ידו הימנית, באצבעות 3 ו- 4 וחתך באצבע 2 שגרם לקרע בעורק ובעצב. המתלונן עבר ניתוח אורתופדי לתיקון הקרע.

כתוצאה מהפציעות בכף היד, נגרם למתלונן נזק בתפקוד יד ימין, הפוגע ביכולתו לכתוב ולהקליד במחשב. הגיד נקרע באופן מלא. הצוות הרפואי החליט שלא להשתיל גיד בשל חשש מהחמרת הנזק הקיים.

הנאשם עשה שימוש בסכין מלופפת בנייר טואלט, אך בהכרעת הדין לא נקבע האם הביא עמו את הסכין, או שמא ניצל שעת כושר שעה שהמתלונן היה במקלחת, נטל סכין מהמטבח וליפף אותה בנייר טואלט כדי למנוע גילוי של טביעות אצבע.

נציין, כי נדחתה טענת ההגנה שאותה שעה שלטה בנאשם אישיות נוספת.

ראיות לעונש

מטעם התביעה העיד המתלונן.

בעדותו תיאר המתלונן בהרחבה את ההשלכות הנפשיות והגופניות של הפגיעה ואת השינוי הדרמטי בכל אורחות חייו, מאז היה לקורבן של ניסיון רצח מידי של חבר. עדותו, שהייתה ספונטנית, התאפיינה במתן דוגמאות הממחישות את עומק הפגיעה, מורכבותה והיקפה.

לדבריו, מאז הפגיעה חווה תופעות נפשיות קשות שמעולם לא היו לו בעבר. כך למשל, בשעת גילוח עם סכין, כשהוא מגיע לאזור הצוואר בו שוסף גרונו, הוא נתקף חרדה משתקת עד כי לעיתים אף נמנע מלהתגלח. כמו כן, מעת לעת, פוקדות אותו מחשבות אובדניות: **"בנהיגה לפעמים יש לי מחשבות שלא היו לי מעולם של לסטות לכיוון הנגדי ולעשות תאונת דרכים. אני הבנתי מהמטפל שאלה דברים שלא יקרו, סיכוי קטן מאוד שזה יקרה, אבל הדבר הזה גם לא היה לפני כן, ודאי שזה מציק, פעם אחת אפילו עצרתי באמצע הדרך, כי זה עניין של לגרום לעצמי למוות, זה לא היה לפני כן"**.

בהיבט החברתי, סיפר המתלונן, שנתקל בקשיים להסביר כיצד נקלע לאירוע כה אלים, בעיקר על רקע אופי המעשה ונסיבותיו. לדבריו, אנשים מתקשים לקבל את הסיפור כפשוטו ולהאמין באפשרות שמעשה כזה יתרחש בסביבה רגילה ונורמטיבית, וזאת נוכח קיצוניות המעשה, תוצאותיו הקשות, חריגותו והעובדה שנעשה בהיעדר כול מניע על ידי אדם קרוב. תגובות חוזרות ונשנות אלה, מאלצות אותו להסתיר את המעשה נפשע שהוא היה קורבנו ולהתמודד עם סימני שאלה וספקות המוטחים בו ומכניסים אותו למצוקה ולמגננה. בניסיון להימנע מהסיטואציה הוא מוצא מפלט בהסתרת האירוע ובמתן הסברים מתחמקים לפשר הצלקות שעל גופו.

אחד הסימפטומים לשבר הנפשי בו לקה, מתבטא, לדבריו, בחרדה ופחדים המשתלטים עליו ברגעים לא צפויים ומשבשים את שגרת חייו. פחדים אלה קשורים בנסיבות החריגות של הפגיעה שעבר, ובמיוחד בעובדה שנדקר בברוטליות בסכין. בהקשר זה ציין המתלונן, כי הוא חש חוסר ביטחון בכול התנהלות ומתקשה לתת אמון אפילו בחבריו הקרובים ביותר, הגם, שבאופן רציונלי הוא מודע שאין בחששות אלה ממש, ובמילותיו: **"... זה היה דבר שפחדתי עם החברים הכי קרובים שלי, להיות איתם לבד בבית. זה דבר שלמזלי פחות קורה היום, אבל זה דבר שקורה לפחות פעם בחודש, כשאני נמצא אצל מישהו בבית ואני נכנס לשירותים, ואני עכשיו צריך לצאת - חולף לי בראש שאולי הוא עומד עם סכין, אדם שהוא חבר שלי. כאילו שכלית אני מנסה לשכנע את עצמי שזה שטויות, שזה לא יקרה, אבל זו מחשבה שחולפת ומציקה. אדם שהולך לשירותים לא צריך לפחד לצאת החוצה, ובאמת גם היציאה, אני יודע שכלית שלא, אבל ביציאה יש משהו איטי ואיזה חשש כאילו להסתכל ולהיות בהיכון - אלה דברים שקורים. בשעה מאוחרת בלילה, כשאני הולך ברחוב ועובר אדם זר, זכר, אני נכנס לאיזשהו פחד. שוב, אני תמיד מנסה לכפות על עצמי רציונאלית שזה לא יקרה, אבל הפחד נשאר שם, ולפעמים אני עובר צד בכביש, שזה דבר שבחיים לא פחדתי, גם במרכז ת"א שהוא מקום די בטוח, בחיים לא חשבתי על הדבר הזה."**

אשר לפגיעות הגופניות. מעבר לצלקות הנפשיות המעשה הותיר בגופו של המתלונן צלקות חמורות בצוואר ובבטן שלא ניתן להתעלם מהן ועצם קיומן מטיל בו דופי ומחייב התייחסותו בכל פעם מחדש: **"... את הצלקת בצוואר לא רואים, למזלי, אלא אם מסתכלים טוב. אבל כשמורידים חולצה ואם זה לא בחושך אז רואים מיד, אז אם רואים את הבטן - אז אני אומר שעברתי איזה ניתוח, או עברתי תאונת דרכים ונפגעה לי הכליה, אני משתמש בזה הרבה. השקר קשה לי ואני מתקשה להיות אמין בו. השתכללתי עם הזמן אבל עדיין זה משהו שמחזיר אותי לזה ואני מתחיל קצת להתרגש מהדבר. ... ואז יש את הצלקות האחרות שגם אפשר להבחין בהן, ובסופו של דבר אם אני עם בת זוג זה דבר שנראה, ואז אני צריך לספר את הסיפור. מילא סתם בן אדם זר שאני נהיה חבר שלו זה עניין אחד, אבל כשאתה בקשר רומנטי זה כאילו עוד יותר גורם לה, אני יותר קשור לה**

מאשר לאדם זר או לחבר, ופה זה כאילו ההלם גדול יותר וכאילו מה לעזאזל, שוב, יש את העניין שזה סיפור מוזר ואנשים אומרים - למה שכן אדם ינסה לרצוח אותך? צריך להמחיש ולהראות, להסביר טוב מאוד."

לבד מהצללקות ישנה גם פגיעה בגיד היד שבעטיה הוא אינו יכול לכופף את האצבע ובשל כך נדמה שהוא מצביע תדיר. הדבר מעורר תמיהות ותהיות אצל הסובבים אותו וגורם לו מבוכה ואי נעימות. כל זאת מעבר למגבלה המוטורית הכרוכה בפגיעה בגיד, שבין היתר, מקשה על הקלדה.

המתלונן הוסיף, כי מקנן בו חשש שמא לאחר שהנאשם ייצא לחופשי הוא יחזור לסורו וינסה לפגוע בו שוב: **"הוא אדם מסוכן, מי יודע אם הוא לא יעשה את זה שוב. ... אני מדמיין את הסיטואציה אם זה קורה, כשאני יוצא מהבית אני מדמיין שהוא אורב לי."**

זה המקום לציין, שבעמדו על דוכן העדים במעמד הראיות לעונש, נוכחנו בשינוי שחל במתלונן בשנתיים שחלפו מאז העיד לפנינו. הזמן שחלף לא היטיב עמו. היפוכו של דבר. המתלונן נראה חלש יותר, חסר ביטחון, עדותו נמסרה בקול נמוך ונראה היה שהוא על סף דמעות. אותות הטראומה ניכרו עליו בבירור.

תסקיר נפגע עבירה

פרק חסוי

....

עדי האופי מטעם הנאשם

בעדותם בבית המשפט או במכתבים שהוגשו בשמם, הדגישו העדים את כישוריו האינטלקטואליים של הנאשם, הצטיינותו בלימודים ותרומתו לחברה במסגרות השונות, ובכלל זה בצה"ל (חיל השריון). כן ציינו את יחסו החם והידידותי לחבריו.

כמו כן, הוגשה חוות דעת מבית המעצר בתל אביב, המתארת את התנהלות הנאשם בבית המעצר והתנהגותו החיובית והמתחשבת בשם לב לעובדה שהוא נוטל חלק בהליך טיפולי.

טיעוני הצדדים לעונש בתמצית

בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הערך המוגן, מדיניות הענישה ונסיבות הקשורות לביצוע העבירה. בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הפנתה למרכיבי החומרה (סעיף 40ט.), וביניהם מנתה את התכנון המוקדם לפני האירוע ובמהלכו, ובכלל זה, הופעת הנאשם במפתיע בדירת המתלונן, השימוש בסכין מלופף בנייר טואלט כדי להקשות על זיהוי התוקף, הבקשה לשנות את מקומות הישיבה; המעשה עצמו, שהחל בשיסוף גרונו של המתלונן, עבר למאבק של המתלונן בנאשם, במהלכו הוא התחנן על חייו אך ללא הועיל, דרך ריסוס המתלונן בגז והמשכו בדקירות סכין בגופו שלא נפסקו אלא לאחר התערבות עובר אורח; הנזק שהיה צפוי להתרחש מביצוע העבירה - נטילת חייו של המתלונן; הנזק שנגרם למתלונן ומתפרש על פני תחומים רבים - נפשיים ופיזיים; הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את המעשה - התעניינות אינטלקטואלית באלימות ובמוות על צורותיהם.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר נפגע העבירה ולהשלכות האירוע על חיי המתלונן, כפי שפורטו בו. בהתייחס למתחם הענישה, ביקשה לתחום אותו בין 14 ל- 19 שנות מאסר - ולקבוע את העונש בחלק

העליון של המתחם. עוד ביקשה לחייב את הנאשם בפיצוי משמעותי בסך 150,000 ₪.

בסיום דבריה הדגישה שוב את המסוכנות הרבה הנשקפת מהנאשם, גם לשיטת מומחי ההגנה עצמם.

הסנגורית מן העבר השני, שעשתה כול שניתן כדי לשכנענו להקל משמעותית בדינו של הנאשם, עמדה על הנתונים שראוי לזקוף לזכותו בקביעת עונשו, וביניהם: המעשה לא גרם לקיפוד חיי אדם, אלא לחבלה של ממש ו"המתלונן שב לאיתנו"; מדובר במעשה יחיד שיש לראותו כמעידה חד פעמית; אין הסבר פסיכיאטרי או מניע לתקיפה, ואם נמצא כזה, המדובר "בנסיבות יוצאות דופן עם מניע מוזר, שאינו מאפיין טיפוס עברייני"; עבר נקי המעיד גם על היעדר מסוכנות לציבור; הנאשם נתון במעצר שנתיים ושמונה חודשים ותפקודו לכול אורך התקופה חיובי; אין חשש שהנאשם יחזור לביצוע עבירות; הנזק שנגרם למתלונן "נזק מופחת מהנזק שהיה צפוי", והוא נוסף ל"מצב בריאותי לקוי"; סיום הקשרים עם ארוסתו (אחות המתלונן); הרקע, ההשכלה והתארים שרכש; אפשרות הקידום באקדמיה נחסמה וכך גם הפגיעה בפרנסה; הקושי ביצירת קשרים זוגיים בעתיד; פגיעה הרסנית בשמו הטוב.

להשקפתה, מכלל האמור והתמונה המצטיירת מעדויות עדי האופי שסיפרו על אישיות הנאשם, מזגו והתנהלותו, ניתן לקבוע שאין לנאשם מאפייני עבריינות פליליים ומשכך, יש לגזור עליו תקופת מאסר החופפת את תקופת מעצרו מיום האירוע (12.10.14).

אשר למתחם הענישה. לטענתה, קיים מרחק רב בין נטילת חיים ובין גרימת חבלה חמורה ובהתאם יש לקבוע את מתחם הענישה. לשם המחשה הפנתה לפסיקות בתי המשפט בעבירות שתוצאתן מוות (הריגה), בגדרן נגזרו על הנאשמים תקופות מאסר שבין מספר שנים לבין 15 שנות מאסר. לדעתה, מאחר "ובמקרה שלפנינו, מדובר בניסיון, אמנם ניסיון רצח אבל בניסיון שהוליד לחבלה חמורה ולא למוות...מכאן שצריך להיות הבדל דרמטי גם במתחם הענישה". הסנגורית אינה מקלה ראש בנזקים שנגרמו למתלונן, אך בה בעת סבורה שיש לתת את הדעת לכך, שהנזקים הנפשיים באו על רקע מסוים שאין זה המקום לפרטו מפאת צנעת הפרט, וכן לעובדה "שחלק מהנזקים שחווה חלפו".

שני הצדדים תמכו עמדתם העונשית בפסיקה.

הנאשם בדבריו לעונש הביע צער "**על מה שנגרם לו (למתלונן) ונגרם לו הרבה מעבר לזה**". הוא סיפר שהוא נוטל חלק בפעילות במסגרת מעצרו ובתוך כך משתתף בסדנא להתמודדות עם אלימות וכעסים "**שזו בעיה שהייתה לי ועדיין יש לי**".

הנאשם הוסיף, כי נגרם לו נזק גם לעתיד. את דבריו חתם בפניה למתלונן כי אל לו לחשוש מפניו.

דין והכרעה

בבואנו לגזור את דינו של הנאשם הצבנו לנגד עינינו את העיקרון המנחה בדבר קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק (תיקון 113), התשע"ב-2012).

מתחם העונש ההולם

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה

במעשיו פגע הנאשם בערך העליון של קדושת חיי אדם, בזכות לשלמות הגוף ואף בתחושת הביטחון:

"העבירה שעניינה ניסיון לרצח היא מן החמורות שבספר החוקים, כאשר הערך המוגן בעבירה זו, הינו הערך העליון של קדושת חיי אדם. היסוד הנפשי והפוטנציאל לקיפוד חייו של אדם, הגלום בעבירה של ניסיון לרצח, ממחיש היטב את חומרתה של העבירה...אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירה זו, מחייבת גישה מחמירה, באופן ההולם את חומרת הפגיעה בזולת ואת מעמדו של הערך המוגן. שיקולים של גמול והרתעה, מקבלים את משקל הבכורה, ומחייבים להשית על מי שהורשע בניסיון לרצח עונש מאסר לתקופה ממושכת, הנמדדת בשנים ארוכות".

(ע"פ 4372/13 אגנהו סיסאי נ' מדינת ישראל (06.08.14) פסקה 18)

מדיניות הענישה הנוהגת

בחנו את הפסיקה ומצאנו כי פסקי הדין שהוצגו על ידי התובעת תואמים בנסיבותיהם את האירוע שלפנינו.

ע"פ 917/04 מוסקוביץ נ' מדינת ישראל (6.1.05). המערער אשר הכיר את המתלוננת במקום עבודתם החליט להמיתה רק משום שהותירה רושם כי היא שמחה בחלקה. מצויד בסכין הוא ארב לה וכשהגיעה, עמד מאחוריה, שלף את הסכין ונעץ אותה לעומקה בגרונה של המתלוננת. לאחר מכן, המשיך ודקר אותה בבטנה. המתלוננת נחבלה קשות. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של ניסיון רצח ונדון ל 18 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעורו.

ע"פ 4401/13 אנורי נ' מדינת ישראל (09.12.05). המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק (זוכה מעבירה של ניסיון לרצח) ושוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק. הרקע למעשה עימות שפרץ בין המערער למתלוננת במקום עבודתם והביא לפיטוריו מאוחר יותר. המערער שביקש נקם, ארב לה בשעת ליל, דקר אותה בכל חלקי גופה וגרם לה לחבלות רבות וקשות. המערער שהיה רעול פנים ביקש להסוות את המעשה כשוד אקראי. הוא נדון בבית המשפט המחוזי ל 18 שנים מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

ע"פ 8944/14 סואעד נ' מדינת ישראל (8.1.17). המתלוננת לא נענתה לחיזורי המערער ואף דרשה ממנו להפסיק לנעוץ בה מבטים. בזעמו החליט לרצוח אותה. לשם כך, ארב לה כשבידו סכין מטבח גדולה, ומשהגיעה דקר אותה וגרם לה לחבלות קשות. בתום שמיעת ראיות הורשע המערער בעבירות של ניסיון לרצח, החזקת סכין וגניבה ונדון ל 15.5 שנים מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

ע"פ 2555/15 מוהלס נ' מדינת ישראל (19.7.16). המערער וחבריו שתו משקאות אלכוהוליים ובדרכם הביתה נתקלו באקראי במתלון. בשלב זה, ללא כל התגרות קודמת מצידו, חבריו של המערער אחזו במתלון והוא שיסף את גרונו ודקר אותו בחלקי גופו השונים. המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בעבירת ניסיון לרצח ונדון ל-15 שנים מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

נתנו דעתנו לפסיקה שצרפה ב"כ הנאשם. אנו סבורים כי אינה רלוונטית לסוגיה שבפנינו ולא ניתן משום היבט לגזור מהם גזירה שווה, כמפורט להלן:

פסק דין כראדי (פ"ח 1108/07) מחוזי ת"א, עניינו בהסדר טיעון שנכרת בין התביעה להגנה, במסגרתו הוסכם על טווח ענישה של רף עליון של 8 שנים מאסר ורף תחתון של 5 שנים מאסר. ההסדר הושג

בעיקר בשל נסיבות אישיות וחוות דעת פסיכיאטרית.

ע"פ 3490/13 **סורי**, עניינו **בעבירת הריגה**.

פ 1109/00 **משרקי**, מחוזי נצרת, עניינו **בהסדר טיעון**.

פ"ח 713/04 **סיאנוס**, מחוזי ירושלים, עניינו אמנם בעבירות של ניסיון לרצח ונשיאת נשק שלא כדין, אך הקורבן המיועד **לא נפגע כלל**. הנאשם נדון ל-9 שנים מאסר בפועל.

תפ"ח 30542-08-12 **שיבלי**, מחוזי נצרת, עניינו **עבירת הריגה**.

ע"פ 1838/91 **טומאר**, המערער שנדון ל-12 שנים מאסר בפועל בבית המשפט המחוזי בת"א בגין עבירה של ניסיון רצח (שימש כפועל ניקיון במסעדה ושפך רעל לתוך קערת סלט), **הודה במיוחס לו**.

בית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על 9 שנים מאסר בעיקר בשל מקרה דומה, שם תוקן האישום מניסיון רצח לעבירה של שימוש ברעל מסוכן ולא ניתן הסבר של ממש מדוע נהגה המאשימה באופן שונה בשני מקרים זהים.

ומן הכלל אל הפרט.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

נקדים ונאמר, שבחינת המקרה בהיבט של מהות המעשה ומיהות העושה מציבה אותו בדיטת החומרה העליונה ביותר. מדובר במקרה יוצא דופן, שמתבלט בחריגותו כבר נוכח נסיבות הרקע שאפפו אותו. כוונתנו בעיקר לתחומי העניין הביזריים והחולניים שהציפו והשחיתו את עולמו של הנאשם, ובסופו של יום, הם שהכשירו את הקרקע לניסיון הברוטלי לרצח חברו הטוב, למצער בכל הנוגע להיבט התודעתי של הנאשם. ודוק: הנאשם גילה עניין אובססיבי במוות ובשיטות המתה ורצח. הוא לא הסתפק בעניין תיאורטי או פילוסופי או בצריכת תכנים אלימים, אלא ביקש לחוות את הדברים באופן פיזי ולכן החזיק בסמלים נאציים ובאוסף שלם של כלי משחית דוגמת: סכינים, אולרים, מצ'טה, חרב, גרזן ואף חבל תליה. בנוסף, צפה בסרטים המתעדים ביתור איברים ורצח, החזיק תמונות בעלות מוטיבים אלימים ורצחניים ואף שיתף את חבריו במחשבות אודות רצונו להרוג ילדי פנימייה באמצעות אקדח עם משתיק קול.

מההתעסקות המעוותת והמחליאה של הנאשם בתכנים המתוארים פרצה תאוות רצח חולנית לצפות מקרוב באדם באותם הרגעים בהם הוא מאבד את חיו. ומכאן, קצרה הדרך לבחור בחברו לשמש קורבן לסיפוק יצריו האפלים. אי לכך, אנו סבורים שתחומי העניין הללו, שמילאו תפקיד מרכזי בחיי הנאשם קשורים בקשר בל ינותק לעבירה שביצע ומכאן גם נגזר משקלם כנסיבה לחומרה (40ט.5).

חומרת מעשה העבירה נודעת ממספר מאפיינים השלובים זה בזה, ובהם: התכנון שקדם לביצוע העבירה, האכזריות והאלימות בהן בוצעה והניצול לרעה של מערכת היחסים הקרובה בין הנאשם למתלונן (סעיף 40ט.א(1)(10)(11)). ודוק: הנאשם הפתיע את חברו כשהגיע לבקרו בביתו ללא תיאום, כשהוא מצויד בגז מדמיע; ניצל את החברות הקרובה ביניהם כדי ליצור אווירה נינוחה ולהסיר כל חשד או חשש לקיומו של איום מצדו; בשלב הבא וכדי להקל על ביצוע הרצח ביקש מהמתלונן לשנות את מקומות הישיבה שלהם ולאחר שנענה, הפתיע את המתלונן כשהוא ניצב מאחוריו ושיסף את גרונו בסכין שהייתה מלופפת מבעוד מועד בנייר טואלט. האכזריות הזועקת מתוך המעשה מתעצמת בשים לב לכך, שהמתלונן נאבק על חייו והתחנן: "**אבי אני רוצה לחיות**". לרגע דומה היה שהנאשם התעשת והפסיק את תקיפתו, אך מיד לאחר מכן שלף גז מדמיע וריסס את פני המתלונן. המתלונן ניסה להימלט, הגיע לדלת הדירה ופתח

אותה, אך הנאשם השיגו, התנפל עליו ודקר אותו בגופו כשהוא שרוע על גבו, מדמם, מנסה להתגונן וזועק: **"הצילו הוא הורג אותי"**. חייו של המתלונן ניצלו בנס לפי שהתגורר בדירת קרקע ועובר אורח אשר שמע את זעקותיו נחלץ לעזרתו.

די באלה כדי להצביע על הנאשם כאדם שטבועה בו סכנה ממשית ושומה להרחיקו מהחברה לפרק זמן ארוך ככל האפשר. לא זו אף זו. גם לדעת מומחי ההגנה נשקפת מהנאשם מסוכנות רבה.

הנאשם ביקש להגשים את מאווייו, שמקורם בנפשו המעוותת, כ"**מעשה לאופולד ולב**", כלשונו של השופט מ' חשין בעניין **מוסקוביץ** דלעיל. להזכיר כי נתן לאופולד ורצ'ארד לב היו זוג סטודנטים אשר האמינו בעליונותם השכלית וביכולתם לבצע פשע מושלם. לשם כך רצחו השניים נער בן 14.

נדבר נוסף לחומרה גלום בנזקים ההרסניים והקשים שנגרמו למתלונן ובנזק הנורא שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה (40ט.א)(3)(4)).

תסקיר נפגע העבירה פרש בהרחבה את תמונת ההרס הנפשי והרגשי של המתלונן בעטיים של מעשי הנאשם. כמפורט לעיל, מהתסקיר עולה, שחייו השתנו מן הקצה אל הקצה, הוא סובל מהפרעה פוסט טראומטית כרונית, מדיכאון ומהתקפי חרדה קשים ונעזר בטיפול פסיכיאטרי ופסיכולוגי. המתלונן אחוז פחדים, חרדות ואף מחשבות אובדניות. הוא איבד אמון בזולת. אם כך עולל לו חברו, כיצד עוד יוכל לבטוח באחרים ובכלל זה חבריו? המתלונן דרוך כל העת וכל מראה סכין, גם במטבח או בשעת גילוח, מעורר בו חרדה וזיכרונות קשים.

זו הייתה גם התרשמותנו הבלתי אמצעית מהמתלונן כשהתייצב על דוכן העדים במסגרת הטיעונים לעונש. לא נרחיק לכת אם נאמר שניצב בפנינו אדם שבור, המדבר בקול חלש ורועד כשדמעות מציפות את עיניו מעת לעת. הוא תיאר בכנות ובאמינות את ההשפעה הקריטית של הפגיעה על כל מסגרות חייו והדגיש כי לבד מהפציעות הגופניות הקשות, הוא עדיין נאלץ להתמודד עם שאלות קשות ומורכבות באשר למעורבותו, ולו כקורבן, במעשה זוועתי מעין זה, שנעשה על ידי חבר באדם נורמטיבי מבלי שנמצא לכך כל מניע הגיוני.

אשר לפגיעות הגופניות. אלה מהוות תזכורת מתמדת וקבועה לאירוע הטראומתי בו הותקף באכזריות על ידי חברו. המתלונן נאלץ להסתיר את האמת מבנות זוג או מאחרים בקשר לצלקות. העובדה שהוא מסתיר את האמת מציקה לו כל העת. המתלונן אף נותר מוגבל בשימוש בכף ידו. הוא שהיה רגיל לעשות שימוש תכוף בהקלדה במחשב, נאלץ להאט את הקצב. התנוחה המוזרה של האצבע הזקופה כל העת מעלה תהיות ושאלות בקרב רואיו.

לאחר שסקרנו כל אלה, אנו סבורים כי יש לקבוע את מתחם הענישה בין 14 עד 19 שנות מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

הנאשם נעדר עבר פלילי, תפקד היטב במישורים השונים של חייו - הן בהיבט התעסוקתי והן בהיבט האקדמי.

שורה של עדי אופי העידו לזכות הנאשם וכולם - כולל המכתבים שהוגשו - קשרו לו כתרים על הישגיו הלימודיים ועל יחסו לזולת. דא עקא, שהוברר, ולא למרבה ההפתעה, שאיש מהם לא הכיר את הצד האפל והרצחני שבאישיותו.

טיעון ההגנה כי הנאשם מתייחס בכבוד ובנועם לזולת, הוא חרב פיפיות מתהפכת, שדווקא מחדדת את הסכנה הטבועה בו ומעצימה את חומרת התקיפה הרצחנית. באופן דומה, גם העובדה שהנאשם ביצע את מעשהו הנורא על רקע התעניינותו במוות ובדרכי המתה אינה פועלת לטובתו, אלא דווקא מעוררת פלצות ואימה.

לא נוכל לזקוף לזכות הנאשם הודאה ונטילת אחריות, וזאת הגם שבסוף דבריו הביע באופן פורמלי התנצלות וצער. יחד עם זאת, יושם אל לב כי בדבריו לעונש, וזו זכותו, השתמש במינוח "**על מה שנגרם**" למתלונן, משל הדבר אינו קשור אליו כלל. מקרא הדברים בהקשרם מעלה כי אין הנאשם נוטל על עצמו אחריות אמיתית וכנה.

אשר על כן, אנו קובעים כי יש להציב את עונשו של הנאשם בחלק העליון של המתחם. ובאשר לפיצוי הקורבן.

לאחר בחינת נסיבות המקרה, אנו סבורים שיש לחייב את הנאשם בפיצוי הולם ומשמעותי למתלונן. בעניין זה, נפנה לרציונל המשפטי והמוסרי העומד בבסיס הוראת החוק (סעיף 77 (א) לחוק) כפי שבא לידי ביטוי בפסיקת בית המשפט העליון רע"פ 9727/05, גליקסמן נ' מדינת ישראל פ"ד סב(2) עמ' 813 ו-817:

"לסמכות הפיצוי לפי סעיף 77 תכליות חשובות נוספות ובהן: מתן סעד מידי לנפגע מבלי שייאלץ להמתין עד לסיומם של ההליכים האזרחיים בענייננו, אשר עלולים להתמשך על פני מספר שנים; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע ושיתופו, במידת מה, בהליך הפלילי המתנהל נגד תוקפו... תכלית נוספת... הינה העלאת מעמדו של קרבן העבירה בהליך הפלילי כחלק מהמגמה ההולכת ומתעצמת בעת האחרונה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרתו"

תסקיר נפגע העבירה מדבר בעד עצמו. המתלונן יידרש לטיפולם נפשיים או אחרים במשך תקופה ארוכה.

אחרית דבר

לאחר ששקלנו את כל השיקולים והנסיבות כאמור לעיל, אנו מטילים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 שנים מאסר בפועל שמנינם יחל מיום מעצרו, 12.10.14.

ב. 24 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור עבירות מסוג פשע על סימנים א'ד'ח' לפרק י' וסעיף 186 לחוק במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. 18 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור עבירות מסוג עוון על סימנים א'ד' וח' לחוק במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ד. הנאשם יפצה את המתלונן בסך כולל של 150,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 01.10.17.

הפרקליטות תעביר את פרטי המתלונן למזכירות.

ניתן והודע היום, א' תמוז התשע"ז, 25 יוני 2017, במעמד הצדדים והנאשם

ציון קאפח, שופט

רענן בן-יוסף, שופט

מרים דיסקין, שופטת
אב"ד

חתימה